

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Octavian Bodareu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui

Bunescu Igor xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.04.2018 – 22.08.2019;

Instanța de apel: 04.10.2019– 23.09.2020;

04.11.2021 – 07.12.2021;

Instanța de recurs: 07.12.2020 – 06.09.2021;

24.02.2022 – 01.06.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți, sediul Central din 22 august 2019, Bunescu Igor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, și condamnat în baza acestei Legi la pedeapsa cu amendă în mărime de 700 unități convenționale, echivalentul a 35 000 lei.

A fost admisă integral acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Beleniuc Aliona, în folosul ultimei dispunându-se încasarea de la Bunescu Igor a sumei de 64 500 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

A fost soluționată chestiunea referitor la corpurile delictive.

1.1 Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, prima instanță a reținut că, Bunescu Igor la data de 29.11.2016, aproximativ la ora 16:00, acționând cu intenția îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare, fiind conștient de faptul că are probleme financiare și nu va putea restitui mijloacele bănești în termenul acordat, s-a adresat la cunoscuta sa pe nume Beleniuc Aliona, discuția care a avut loc în municipiul Bălți, strada Ștefan cel Mare nr.29, pe teritoriul

Centrului Perinatologic, cu care era cunoscut de mai mulți ani, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, invocând către Beleniuc Aliona pretextul că are necesitate urgentă în bani, și anume că are datorii la firma sa, are probleme financiare, profitând de încrederea lui Beleniuc Aliona, a primit de la ea în rezultatul comportamentului lui viclean și dolosiv mijloace bănești în sumă de 3 000 euro, care conform cursului valutar la data de 29.11.2016 constituia 64 500 lei, asumându-și obligațiunea de a-i restitui banii până în data de 29.05.2017.

Intrând în posesia banilor Bunescu Igor nu și-a onorat obligațiunile sale, însușind bunurile ce-i aparțin lui Beleniuc Aliona în sumă totală de 64 500 lei, cauzându-i astfel ultimei o daună materială în proporții considerabile.

Prima instanță a calificat acțiunile inculpatului în baza art.190 alin.(1) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile.

2. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Lupacescu Veaceslav în interesele inculpatului prin care a solicitat casarea integrală a sentinței cu pronunțarea unei decizii de achitare a lui Bunescu Igor pe motiv că această faptă nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune și în cazul dat persistă relații civile, invocând că:

- la baza sentinței de condamnare instanța a plasat doar înregistrarea audio a discuției ce a avut loc între Bunescu Igor și Beleniuc Aliona, această înregistrare fiind prezentată de ultima și anexată la dosarul penal de către organul de urmărire penală prin procesul-verbal de ridicare;

- înregistrarea respectivă nu poate fi recunoscută ca probă și nu poate sta la baza învinuirii și condamnării inculpatului, deoarece a fost dobândită cu încălcarea gravă a art.art.93 alin.(1-3), 94 alin.(1) pct. 4) și 8), 132² pct. 1) lit. c) și 132⁹ alin.(1) și (9) Cod de procedură penal, or, partea vătămată nu este persoană împuternicită pentru administrarea probelor, iar aceste acțiuni procesuale pot fi efectuate numai de către organul de urmărire penală cu autorizația judecătorului de instrucție, condiții care nu au fost respectate;

- conținutul înregistrărilor nu corespunde cu stenograma lor, nefiind cert stabilit că vocea din înregistrările audio aparține lui Bunescu Igor;

- în acțiunile lui Bunescu Igor lipsește intenția de posesie și dobândire ilicită a bunurilor părții vătămate, fapt care determină achitarea lui pe motivul neîntrunirii semnelor constitutive ale infracțiunii pentru care acesta a fost condamnat;

- declarațiile părții vătămate Beleniuc Aliona nu sunt veridice și urmau a fi apreciate critic, la fel cum și declarațiile martorului Țurcanu Aliona, care este o persoană interesată, iar alte probe pertinente și concludente nu au fost administrate, învinuirea și sentința de condamnare fiind bazată doar pe presupuneri.

3. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020,

apelul avocatului Lupacescu Veaceslav în numele inculpatului a fost respins ca nefondat, și menținută sentința fără modificări.

4. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Lupacescu Veaceslav în numele inculpatului prin care invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Bunescu Igor, de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 Cod penal, invocând că:

- atât instanța de apel cât și prima instanță au pus la baza deciziei/sentinței de condamnare ca probă de bază doar înregistrările sonore și telefonice dintre inculpat și partea vătămată Beleniuc Aliona, care au fost prezentate de ultima și anexate la dosarul penal de către organul de urmărire penală, prin procesul-verbal de ridicare;

- instanța de apel eronat a interpretat norma procesual-penală, și a ignorat faptul că înregistrările sonore și telefonice nu pot fi recunoscute ca probă și nu pot fi puse la bază deciziei/sentinței de condamnare, deoarece ele au fost dobândite cu încălcarea gravă a art.art.93 alin.(1), (2) și 3, 94 alin.(1), pct. 4) și 8), 132² alin.(1) pct. 1), lit. c) și 132⁹ alin.(1) și (9) Cod de procedură penală;

- înregistrarea sonoră și telefonică, sunt inadmisibile deoarece au fost administrate de partea vătămată care nu este persoană împuternicită, atunci când legea strict prevede că astfel de acțiuni procesuale pot fi efectuate numai de către organul de urmărire penală cu autorizație obligatorie a judecătorului de instrucție, condiții care nu au fost respectate;

- înregistrările date nu pot servi ca probă, deoarece conținutul înregistrărilor nu corespunde cu stenograma înregistrărilor audio anexate, precum și nu există careva dovadă că, vocea din înregistrările audio aparține învinuitului Bunescu Igor;

- ținând cont de faptul că inculpatul vina nu și- a recunoscut-o, organul de urmărire penală și procurorul erau obligați să întreprindă toate acțiunile în vederea acumulării probelor care ar învinovăți sau dezvinovăți inculpatul și urmau să dispună numirea expertizelor de rigoare, pentru a stabili cu certitudine proveniența înregistrărilor și cui aparțin vocile înregistrate;

- discuția înregistrată nu corespunde cu stenograma anexată la materialele cauzei;

- în acțiunile lui Bunescu Igor nu se întrunesc semnele constitutive ale infracțiunii pentru care a fost condamnat, deoarece lipsește intenția de posesie și dobândire ilicită a bunurilor părții vătămate;

- instanța de apel greșit, pune la baza condamnării declarațiile părții vătămate, care, puțin spus, nu sunt veridice și care urmează și urmau a fi apreciate critic, deoarece ele se contrazic de probe constatate în instanță;

- la condamnarea lui Bunescu Igor, prima instanță și instanța de apel au dat o analiză după propria convingere - declarațiilor martorilor și probelor din dosar, care sunt bazate în exclusivitate doar pe presupuneri, care nu coroborează veridic între ele;

- inculpatul Bunescu Igor, nu a recunoscut vina în acuzarea imputată și poziția apărării, nu a fost combătută de către nimeni cu probe pertinente, concludente, veridice, utile, care să coroboreze între ele și să demonstreze vina lui Bunescu Igor în acest sens;

- atât instanța de apel cât și prima instanță, contrar prevederilor art.101 Cod de

procedură penală, n-au verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și n-au dat probelor administrate o apreciere legală - din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

5. Asupra recursului declarat, procurorul a depus referință, prin care a solicitat inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat, din motiv că instanța de apel a adoptat o decizie legală și motivată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 septembrie 2021, s-a admis recursul, s-a casat total decizia și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel.

6.1 Pentru a decide astfel, instanța de recurs a constatat că, prin Legea nr.179 din 26 iulie 2018, în vigoare la 17 august 2018, norma de incriminare din această cauză – art.190 Cod penal, a fost modificată, după cum urmează: „4. În dispoziția alineatului (1), textul *„înșelăciune sau abuz de încredere” se substituie cu textul „inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile”*; în dispoziția alineatului (2), litera c) se exclude.”

Așadar, după 17 august 2018, art.190 alin.(1) Cod penal avea următorul cuprins: *„Escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani”*.

Concomitent, din conținutul sentinței rezultă că, prima instanță la examinarea cauzei, a dispus condamnarea inculpatului Bunescu Igor în baza art.190 alin.(1) Cod penal, reținând fapta potrivit calificativelor din redacția nouă a dispoziției art.190 alin.(1) Cod penal, și anume: *„...cu intenția îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare ... cauzându-i acesteia un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 64500 lei.”* (f.d.135-169).

În acest context, este evidentă concluzia că, la judecarea cauzei, prima instanță nu a ținut cont că fapta incriminată inculpatului a fost comisă la 29 noiembrie 2016, adică până la intrarea în vigoare a modificărilor operate la art.190 Cod penal prin Legea nr.179 din 26 iulie 2018.

În acțiunile inculpatului au fost reținute semnele calificative ale infracțiunii de escrocherie potrivit redacției noi, care la acel moment (29 noiembrie 2016) nu erau prevăzute de legea penală.

În conformitate cu art.8 Cod penal - caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Așadar, instanța de recurs a atestat că la judecarea apelului declarat, instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, nu a sesizat erorile comise de prima instanță, ci le-a preluat întocmai.

7. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2021, a fost admis apelul avocatului, casată sentința, cu rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care în temeiul art.390 alin.(1) pct. 3) Cod de procedură penală, s-a dispus achitarea lui Bunescu Igor de sub învinuirea adusă în baza art.190 alin.(1) Cod penal, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

7.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, Bunescu Igor a fost pus sub învinuire de organul de urmărire penală pentru faptul, că la data de 29.11.2016, aproximativ la ora 16:00, aflându-se pe adresa mun. Bălți, str. Ștefan cel Mare 29 pe teritoriul Centrului Perinatologic Bălți, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, sub pretextul că are nevoie de bani pentru a stinge careva datorii, profitând de încrederea cet. Beleniuc Aliona Alexei, prin înșelăciune și abuz de încredere a dobândit de la ultima bani în suma de 3 000 euro echivalent a 64 500 lei, obligându-se ca până la 29.05.2017 să-i restituie banii. Bunescu Igor intrând în posesia banilor nu și-a îndeplinit promisiunile sale și până în prezent nu a restituit banii părții vătămate, eschivându-se astfel cauzându-i pagubă materială în proporții considerabile în sumă totală de 64 500 lei.

Astfel, Bunescu Igor este învinuit că, prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută la art.190 alin.(1) Cod penal – „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere , cu cauzare de daune considerabile.”

În acest sens, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței prima instanță contrar probelor a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, greșit a ajuns la concluzia privind condamnarea lui Bunescu Igor în baza art.190 alin.(1) Cod penal.

Din conținutul sentinței rezultă, că prima instanță la examinarea cauzei, a dispus condamnarea inculpatului Bunescu Igor în baza art.190 alin.(1) Cod penal, reținând fapta potrivit calificativelor din redacția nouă a dispoziției art.190 alin.(1) Cod penal și anume: „...cu intenția îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin inducerea în eroare ... cauzându-i acesteia un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 64 500 lei” /f.d.135-169/.

Subsecvent, instanța de apel a indicat faptul că, la judecarea cauzei, prima instanță nu a ținut cont că fapta incriminată inculpatului a fost comisă la 29 noiembrie 2016, adică până la intrarea în vigoare a modificărilor operate la art.190 Cod penal prin Legea nr.179 din 26 iulie 2018.

În acțiunile inculpatului au fost reținute semnele calificative ale infracțiunii de escrocherie potrivit redacției noi, care la acel moment (29 noiembrie 2016) nu erau prevăzute de legea penală. Or, potrivit prevederilor art.8 Cod penal - caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la

momentul săvârșirii faptei.

În continuare, instanța de apel a indicat că, din probatoriul administrat și cercetat se constată că inculpatul Bunescu Igor nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de escrocherie, așa precum i-a fost imputat în actul de învinuire de către organul de urmărire penală, or, probele verificate, prezintă dubii că inculpatul a comis infracțiunea de escrocherie în circumstanțele descrise în rechizitoriu, mai mult acestea au confirmat încă o dată că în acțiunile inculpatului nu sunt realizate latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece acțiunile lui Bunescu Igor nu au fost îndreptate spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare iar inculpatul nu a avut intenție directă la momentul împrumutului să nu-și onoreze obligațiile asumate, or chiar și prin declarațiile părții vătămate Beleniuc Aliona a declarat că ...pentru lunile decembrie și ianuarie 2017 Bunescu Igor i-a achitat dobânda după cum convenise, după care ultimul nu i-a mai achitat careva dobândă...

Așadar, în cauza dată nu s-a stabilit faptul, că Bunescu Igor a dobândit ilicit mijloacele bănești de la Beleniuc Aliona, prin escrocherie, așa precum a fost indicat în actul de învinuire.

Faptul, că inculpatul Bunescu Igor a primit suma de bani indicată în rechizitoriu, nu este un temei de condamnare a acestuia, or, din materialele cauzei se stabilește cert faptul, că acesta a primit suma de bani cu scop de restituire și nu de însușire după cum a indicat organul de urmărire penală.

Organul de urmărire penală nu a prezentat probe ce ar confirma lipsa bunurilor în acoperirea datoriei formate, nu a prezentat probe ce ar confirma existența unor datorii nestinse, până la primirea banilor de la Beleniuc Aliona și la fel organul de urmărire penală nu a prezentat probe ce ar confirma achitarea unor altor datorii de către inculpat existente până la primirea sumei indicate.

Având în vedere circumstanțele stabilite, instanța de apel a indicat că, s-a stabilit cert doar primirea mijloacelor bănești de către Bunescu Igor fără a fi stabilită latura subiectivă a componentei de infracțiune și anume intenția de însușire a mijloacelor financiare. Din probele cercetate se atestă cert faptul, că între inculpat și partea vătămată au existat relații civile, iar litigiile dintre aceștia urmau a fi soluționate într-un proces civil și nu fac subiectul infracțiunii de escrocherie în sensul invocat în rechizitoriu, ori simplul fapt, că debitorul nu execută obligațiile asumate pe motive independente de voința acestuia, nu poate fi apreciată drept o infracțiune.

8. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Bodareu Octavian, indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând:

- vinovăția inculpatului se demonstrează prin probele din dosar;
- inculpatul în momentul intrării în posesia banilor avea deja probleme financiare, cunoscând cu certitudine că nu va putea restitui suma de bani la data scadentă convenită, fapt confirmat prin ordonanța de refuz la neînceperea urmăririi penale din 30.03.2016 în privința lui Bîrnaz Natalia, prin care se constată că inculpatul avea datorii față de SRL

„Mogols”, datorii care au fost restituite doar după intentarea unei acțiuni în justiție, inculpatul fiind audiat în cauza dată a recunoscut că nu reușea la timp să achite datoriile;

- limita între un acord civil și escrocherie este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna – credință a părților, iar în cadrul escrocheriei, prin intenția inducerii în eroare și prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, astfel, inculpatul acționând cu intenție spre dobândirea ilicită a banilor lui Beleniuc Aliona, prin inducerea în eroare cu care era în relații de prietenie, prin prezentarea ca adevărată a faptei mincinoase, creând o situație artificială de încredere precum că are afaceri, că sunt prieteni a dobândit ilicit banii;

- la caz este prezentă latura subiectivă;

- inculpatul prin diferite metode a indus în eroare partea vătămată, nu răspundea la apelurile telefonice, a refuzat să întocmească o recipisă, or, în cazul în care ar fi existat relații civile și buna credință din partea inculpatului, ultimul ar fi de acord să întocmească o recipisă, să facă tot posibil să restituie măcar în tranșe suma datorată.

9. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință avocatul Darii Vladimir în numele lui Bunescu Igor, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel motivând prin faptul că instanța de apel și-a argumentat suficient soluția.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art.422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, instanța de recurs este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, potrivit recursului procurorul, se invocă temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivul – temeiul de recurs invocat de recurent nu s-a confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că acest temei nu este incident în speță, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1)și (5), 417 alin.(1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin

hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate, întemeindu-și soluția în baza probelor verificate și apreciate corect de instanța de apel prin prisma art.101 Cod de procedură penală, descrise și analizate în decizie, care cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția corectă de achitare. Motivarea soluției corespunde dispozitivului deciziei, care este expusă clar, or, în speță instanța de apel corect a constatat că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, fără ca instanța de apel să admită omisiuni sau erori de drept sau de fapt ce ar afecta legalitatea și corectitudinea deciziei contestate, din care considerente instanța de recurs nu identifică motive justificative de a interveni în decizia contestată.

De asemenea, ce ține de argumentele recurentului referitor la faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea de escrocherie, Colegiul penal atestă că, acesta primordial își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, care în opinia lui confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. Colegiul penal reține că, nu pot fi acceptate, din considerentul că aceste probe au fost apreciate de către instanța de apel prin coroborare între ele, astfel nefiind demonstrată vinovăția inculpatului, iar obiecțiile recurentului reprezintă doar opinia subiectivă greșită a acestuia, or, nu se identifică vreun temei de a interveni prin prisma argumentelor invocate de recurent în decizia instanței de apel, care este legală și întemeiată.

Mai mult, instanța de apel a apreciat probele prin prisma cerințelor stipulate în art.101 Cod de procedură penală, expunându-se în decizie cu privire la motivele respingerii argumentelor partea acuzării, respectând rigorile dictate de principiul contradictorialității stipulat în art.24 Cod de procedură penală.

La fel, din conținutul recursului ordinar declarat, reiese că recurentul face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora instanța de apel și-a întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, susținând că probele administrate demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. La acest capitol, Colegiul penal nu poate accepta această versiune, or, aceasta contravine constatărilor corecte a instanței de apel în prezenta speță, prin care au fost admise argumentele apelantului, concluzii ce au fost întemeiate just pe cumulul de probe examinat, verificat, descris și apreciat corect de instanța de apel în decizia sa.

În acest sens, art.art.8 alin.(3), 24 alin.(2), 325 alin.(1), 389 alin.(2), art.413 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că - instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat

că în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art.6 §2 și e obligatoriu, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Astfel, Colegiul penal conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

11. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

12. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Octavian Bodareu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Bunescu Igor xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 15 iulie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie